

KISS BENEDEK

Korai halottak

*Rezesre égett gesztenyefák
szegik az út oldalát.
Pedig hol még az ősz?
csak július van!
Meghalni júliusban? A gaz, lám,
felüti fejét menten, tolulván,
türemszik porban,
keréknyomban,
ül sívó homokban is
pufókan.*

*Rezesre égett gesztenyefák – föl!
Hol még az enyészet?
Csak július van...*

*Ilyenkor hersegnek még a nedvek,
ilyenkor szeretni kell rogyásig,
szelekkel héjaszárnyak vetekekednek,
verébbad páرزik.*

*Pucér az ember is, húst keres,
ha pincéje van,
mélyére les.
Szőlejét vizslatja
szalmakalapban –
violásugarak
nyűvei bozsganak
a kába agyban.*

*Üljünk a fa alá!
Diófák árnyán*

*borozva merengni – most az a jó!
Dolgoznak a fák,
alakul bennük,
de most még zölden hull,
ha hull, dió.*

*Idő beteltén majd megérnek.
Haj, mikor én is sírva borultam
húsz évem keresztjére! Nem tudtam
akkor még rólatok, rezesre égett
gesztenyefák!
Már sejtem, mi a világ –
bár sokszor egészet
játszik a részlet:
nem szabad meghalni júliusban!*

Szeretők

*Úgy szeretlek már,
hogy fáj, ha hűtlen vagyok.
Úgy hozzám nőttél, hogy
magamban megborzadok.
Fájsz drága, szeretlek
fájdalmas szeretettel.
Tőlem mit kaptál? –
kérdezni félek.
De én általad élek,
s véled lettem én
igazabb ember.*

Szúnyog és csillag

*Én szívem békéje,
Szentgyörgyhegy nagysága,
óborok mélysége,
én szívem békéje,
Hádesznek tűz-szája.*

*Kézfejemen lepke,
mellettem a kutyám,
alszik lelkem lelke,
kézfejemen lepke,
izzik a délután.*

*Óborok mélysége –
a sör már elfogyott.
Én szívem békéje,
mély alkony kéksége,
csillagok, csillagok.*

*Jönnek a szúnyogok,
lábamnál a kutyám.
Tördemic fölragyog.
Szúnyogok, szúnyogok,
s csillag csillag után.*